

Lătratul

Cerul e o vînătaie umflată
Mă apasă pe creștet
De fapt – am pierdut bătălia
și de-o vreme știu c-am pierdut și războiul

s-a dus tristețea îmi pleacă fantasmele
decupată precis cu hîrlețul îmi pleacă astăzi și umbra

Bineînțeles: sînt de vină: eu pot renunța la orice
Dar mi-e bine – latru – mi-e bine
Stau verticală ca un stîlp de sare în pustă
așteptînd să se spargă buboiul
să toarne de sus peste mine
ploile negre din blestemele mamei

Sînt fericită – latru. E noiembrie vînăt. Și-i bine

Noiembrie

Desculță cum se cuvine am intrat încă o dată în marea
întunecată
și plină de pești
Tu vrei să înțelegi tot ce privești
Noiembrie cu aur deasupra noastră
Muntele și orașul ne conțin ca o tîgaie
pusă pe gura vulcanului stins

Ce simți tu eu nu știu
Îți văd zîmbetul luminîndu-te de dinăuntru ca o feștilă în
felinar
Lumina asta nu-i pentru mine
la sclipirea ei numai tu poți citi
telegrama ce tocmai ți-a sosit din trecut
dintr-o altă viață
una din care eu lipsesc

Ceva – poate specia poate alt mister – te aspiră ca pe
mine marea

Știu că frigul și funinginea murdăresc lucrurile
În capul meu
un castel își lasă și își ridică punțile
ca un pian clapele

Singură și neîncălțată cum lipăi pe mare
în clipa asta mă suspectez că poate și eu cînt
ca un bărbat singur bărbierindu-se în oglindă

Oraşul soarelui

Au ocupat oraşul
Stau cîte unul în fiecare intersecţie
dirijînd circulaţia ca poliţiştii
bivoli – bivoli negri şi grei

Nu se ştie ce caută la cluj de-a ce se joacă
nu se ştie de unde-au venit nici pe cine vor să vrăjească
ce minotaur vor să piardă în labirint
smoliţi cum sînt ca boii soarelui şi înalţi ca nava lui
odiseu

Ori pe unde o iau dau de unul care mă întoarce din drum
aşa că umblu buimacă de la parcul central la policlinica
unu
inspirînd un aer pascal verde ca mlaştina
aud copacii înfrunzind
vrăbiuţele ciripesc date dracului

totuşi mi-e foame şi aş vrea să ajung – îngîn

cu ochii ca soarele din trinacria
unul mare mă opreşte la colţ şi mă priveşte tăcut
cineva mi s-a uitat în priviri tot aşa
blînd şi crud ca soarta care se-mplineşte oricum
îmi transmitea acelaşi avertisment

mi-e foame şi aş vrea să ajung:

acasă
m-așteaptă Petru și Maria cu masa pusă
hrana lor s-o încerc
să mă-nvăț cu ea de pe-acum

Psalm

Vorbesc acum cu tine
doar doar o să inventezi tu ceva – o păcăleală de-a
voastră
și-o să mă scoți la mal și de data asta
că uite – fluviul meu tocmai își varsă mîlul în mare
și de acolo nu mai ai cum să mă scoți
Eu nu sînt decît sora lui Lazăr iar tu nu ești ăla plin de
puteri
Cred că aveți și voi trucurile voastre – uneori meșteșugul
tău nu dă greș
eu pe el mă bazam
Dar dacă nu poți – nu-i nimic:

poate că acolo e mult mai bine
se zice că fiecare are casa lui în patru dimensiuni și
petecul lui de iarbă
să-și poată aminti-n voie parcul comunal din care-a căzut
Poate adierea asta de pîine și lapte
nu-mi vine din amintire
ci din marea care mi se sparge de șolduri în valuri roz
Iar delfinii care se zbenguiesc pe creastă
nici nu-s delfini
poate că orbul cel tînăr cu care mă încrucișez uneori pe
strada mea
nici nu e orb
poate că tot ce văd de-o vreme încoace înseamnă ceva
poate că totul e semn

iar îngerul care trece pe-aici și mi se uită în ochi
sufărînd din trîmbiță asupra mea
nu cîntec
ci aur
dens ca laserul
e într-adevăr vestitor
poate că după o vreme mersul pe pipăite sub apă o să
îmi placă

poate că tu din cauza valurilor vuind nici nu mă poți
auzi
cînd strig din răsputeri după tine